

Phần 3

Trân sủng sính trong chiếc váy dạ hội, cô lúng túng vì không quen với bộ y phục sang trọng mà Châu đã chọn cho mình, đôi giày cao gót quá cao so với bình thường làm cho Trân bước đi không được thoải mái.

- Chị sao vậy? Cứ như bà bán hột vịt lộn đang đua đòi vậy.

- Không! Đôi giày cao quá, mọi khi chị đi có năm phân thôi.

- Mặc váy dài phải đi giày từ bảy phân đến một tấc nó mới tha thướt kiêu sa, chị làm ơn dùm em đi, không quen thì bước chậm lại.

- Thôi, hay là chị không đi nữa.

- Nè! Đừng có mà trở chứng nghe, không được với em đâu, công lao em bỏ ra cả buổi chiều để sửa soạn cho chị.

- Nhưng...

- Không nhưng gì nữa, đây là cơ hội cho chị tìm chồng.

- Trời ạ!

- Để em chải tóc cho, gần đến giờ rồi.

Châu nói xong thì cầm chiếc lược vén mái tóc cho Trân. Bảo chị ra tiệm thì chị không chịu, thở đời nay lại có người gàn bướng ấu trĩ đến thế là cùng, cứ như ở thế kỷ mười ba ra vậy. Chậc! Mà trông chị ấy xinh thật, kể ra tay nghề của mình cũng khéo ghê chứ! Hôm nay phải kiếm cho chị ấy một người đáng mặt mới được, gả được chị thế nào ba mẹ cũng khen mình.

Châu đi quanh Trân ngắm nghía ra chiều hài lòng, quả thật Bảo Trân cứ như một cô nàng tiểu thư chính thống, chiếc áo màu khói được kết hạt cườm làm tôn vẻ quý phái của chủ nhân, Châu đẩy chị đến trước gương và nói:

- Chị xem tác phẩm của em không tồi phải không?

Trân cũng ngỡ ngàng vì dáng vẻ của mình, cứ như cô vừa từ cái kén biến thành cô bướm xinh đẹp rực rỡ.

Buổi tiệc được tổ chức ở gian đại sảnh của một nhà hàng lớn, bước vào buổi tiệc đi giữa đám đông người ăn mặc sang trọng, Trân mới thầm cảm ơn Châu vì Châu đã không để cho cô làm một kẻ quê mùa thua kém họ.

- Chị thấy sao?

- Xa hoa, lộng lẫy quá! Chị thấy không được tự tin.

- Lần đầu tiên em cũng thế, may mà có Thông ở bên, nếu không em cứ lơ ngơ như một kẻ ngốc, đến đây em giới thiệu người quen của em cho chị biết.

Châu kéo Trân tiến đến một nhóm người đứng cách đó không xa. Họ vừa thấy Châu đã lên tiếng chào đón:

- Anh Thông không đến à chị Châu?

- Dạ không, anh ấy bận công việc không về kịp.

- Tiếc quá!

Người đàn bà khoảng hơn ba mươi, mặc chiếc váy màu rượu chát gật đầu chào Trân rồi hỏi.

- Đây là...

Châu đáp:

- Dạ, là chị tôi, chị Trân. Anh Thông nhà em xin khát chị, lần sau anh ấy sẽ tạ lỗi.

- Không sao, chuyện làm ăn mà! Chị cô đây đang làm chủ xí nghiệp nào?

Câu hỏi của bà ta khiến cho Trân bối rối, cô chưa kịp trả lời thì Châu đã nói:

- Dạ chị em không thích kinh doanh, chị ấy làm trong sở tư pháp.

- Ô! Thì ra là cán bộ nhà nước, nếu như sau này chúng tôi có việc cần tư vấn về pháp luật, cô vui lòng giúp cho.

Trân mỉm cười đáp:

- Vâng! Nếu trong khả năng của tôi ạ!

- Thật ra về kinh doanh chúng tôi không đến nỗi nào, nhưng về luật thì có những việc chúng tôi cần phải tham khảo ý kiến của các vị, nhất là trong thời buổi kinh tế mở rộng như lúc này, đất nước gia nhập WTO có nhiều vấn đề về luật quốc tế chúng tôi còn rất mù mờ, mỗi lần đặt bút ký một hợp đồng với nước ngoài, chúng tôi phải được luật sư tư vấn rất kỹ.

- Vâng! Không chỉ các nhà đầu tư và kinh doanh mà cả những người làm luật như chúng tôi cũng phải nghiên cứu lại rất nhiều về luật để tư vấn cho những nhà đầu tư.

- Cô làm đã lâu chưa?

- Dạ, từ lúc mới ra trường tới giờ.

- Tôi nói thế này cô đừng cho là tôi không phải phép nhé, trông cô không giống như luật sư, những người làm luật tôi cũng đã gặp, họ khô khan lắm, mặt mũi thì nghiêm nghị lạnh lùng, ai cũng bị cận thị.

Trân bật cười:

- Tôi nhờ ăn uống đầy đủ vitamin A nên mắt sáng không cận thị.

- Vâng, tôi định hỏi xem có phải cô đeo kính áp tròng không. May mà tôi chưa kịp hỏi.

Bà ta che miệng cười. Chẳng mấy chốc Trân cũng hòa nhập được với họ, phần đông họ là những người thành đạt, họ ăn nói rất tự tin và hoạt bát, cũng có một số làm việc trong các cơ quan được mời, những người này cũng dễ nhận ra, họ ít nói hơn như có vẻ tách bạch ra với những người chung quanh, Trân đưa mắt nhìn quanh nhưng cô không tìm ra được gương mặt quen nào. Cũng đúng thôi cô không thuộc tầng lớp như họ.

- Châu này! Em có xã giao thì cứ đi đi, để chị ngồi đây được rồi.

Châu gật đầu:

- Ừ, chị ở đây em ra gặp vài người quen, có điều...

- Chị đã bảo em cứ đi đi, chị đi theo chỉ vương chân em, chị không quen với họ nên cũng không biết chuyện gì để trao đổi với họ.

- Vậy thì em đi một lát rồi quay lại.

Trân lấy cho mình một ly cam tươi rồi đi qua phòng bên, căn phòng này có lẽ chủ nhân dùng để thư giãn, Trân thấy có chiếc đàn dương cầm đặt chính giữa, trên tường treo một vài bức tranh tĩnh vật, cách bày trí trang nhã. Trân đứng nhìn vắn vờ vừa lúc có hai cô gái tiến đến gần chỗ Trân, cả hai sôi nổi trò chuyện.

- Cậu mặc cái váy này trông tuyệt lắm!

- Tớ biết, là hàng độc mới về, chỉ tiếc là tớ bỏ công nhưng không đạt mục đích.

- Tớ hiểu. Cô gái đôi diện cười khúc khích. Là không có người ta chứ gì?

- Ừ!

- Nghe nói anh ấy đi miền Tây chưa về, xem ra chị Hoa thích cậu lắm.

- Chị ấy chứ có phải là anh ấy đâu.

- Dù sao cũng là chị Hai, chị ấy lại là người nắm kinh tế chính ắt tiếng nói phải có trọng lượng, cậu được lòng chị ấy là được điểm cao rồi, nếu như chị Hai đứng ra gắn kết cậu với anh ấy thì tốt quá rồi còn gì.

Cô gái kia nhoẻn miệng cười:

- Yên tâm đi, với mối quan hệ giữa công ty của ba cậu và chị ấy lẽ nào không là cầu nối tốt đẹp trong mối quan hệ giữa cậu và anh ấy.

- Tớ không muốn lợi dụng những điều đó để tác động vào tình cảm của tớ, tớ muốn anh ấy yêu tớ là vì tớ.

- Cậu phải tự tin vào mình chứ, cậu đâu phải tẻ.

Cô gái vênh mặt tự kiêu:

- Tớ biết, cho nên tớ chỉ cần gặp được anh ấy thì tớ chắc là anh ấy sẽ đổ vì tớ, tớ không tin anh ấy lại thờ ơ với tớ, có điều lúc này anh ấy như biến mất. Không biết là đi đâu, những buổi tiệc tùng như thế này cũng chẳng thấy.

- Nhớ rồi phải không?

Cô gái trêu chọc bạn. Trân nghe họ cười đùa rồi đưa nhau ra ngoài khoảng sân, Trân cũng theo chân họ bước ra, khoảng sân rộng lắm nhưng chủ nhân đã khéo léo sắp xếp cây cảnh tạo ra những không gian riêng biệt nhỏ để mọi người có thể nhóm lại hành từng nhóm, từng đôi trò chuyện riêng tư thoải mái, Trân chọn cho mình một góc đứng có thể quan sát một phần cửa ra vào, mà không phải bị ai quấy rầy.

- Nè!

Tiếng gọi đột ngột ra chiều bí hiểm vang lên sát bên tai làm Trân giật bắn mình quay lại:

- Là anh à, sao...?

- Xuyt, đi theo tôi!

Trân không kịp suy nghĩ thêm, cô theo tay anh ta kéo len lỏi qua các bụi kiếng và thoát ra chỗ đậu xe. Anh ta lấy chiếc SH rồi nháy mắt chỉ phân yên sau cho Trân lên ngồi, chiếc xe êm ái lao vút ra đường, bỏ lại không khí náo nhiệt của buổi tiệc sau lưng.

- Tôi không ngờ lại gặp cô ở đó, tôi gọi điện mãi không thấy cô trả lời.

- Tôi bỏ điện thoại ở nhà, sao anh lại ở đó?

- Chậc! Ghé qua thôi!

- Anh quen...

Nhưng anh ta đã cắt ngang thắc mắc của Trân.

- Mình đi ăn kem!

- Tôi mặc như thế này mà đi đâu?

- Có sao chứ, càng có nhiều người ganh tỵ với tôi thôi, lúc này tôi nhìn không ra cô, quả là đêm nay cô rất đẹp.

- Tôi biết!

Trân nhớ lại kiểu trả lời của hai cô gái lúc này thì bật tiếng nhái lại lời họ, làm cho gã rùn vai cười:

- Tự tin nhỉ!

- Là nhờ ánh mắt của anh đó.

- Thế thì đúng rồi, mong là cô chỉ tiếp nhận chỉ mỗi ánh mắt của tôi thôi.

Câu sau hẳn nói nhỏ quá Trân không nghe rõ vì tiếng gió át, cô hỏi:

- Anh nói gì?

- Ồ, tôi nói cô thích ăn gì?

- Giờ mà có cái gì nóng nóng.

- Được rồi, để tôi đưa cô đến nhà hàng Huế.

- Tôi cũng vừa định đề nghị với anh.

- Hai tư tưởng lớn lại gặp nhau.
- Đi ăn mà cũng cần tư tưởng lớn sao?
- Cần chứ! Ăn là công việc chính quan trọng, cô không thấy từ ăn lúc nào cũng ở trên câu nói của con người sao, ăn mặc này, ăn chơi, ăn học, ăn nói...
- Còn ăn năn nữa!
- Hơ! Hấn phá lên cười lớn. Cô cũng biết khôì hài ghê, tôi chưa bao giờ ăn năn.
- Anh cũng tự tin nhĩ?
- Cũng như lúc nãy cô nói đó, tôi làm việc gì cũng cần nhắc nên ít khi phải hối hận.
- Kể cả việc đi ăn bây giờ?

Hấn lại cười:

- Cô có nhiều câu hỏi không biết đâu mà đỡ, tới rồi! Mong là còn ít món để cứu khổ hai cái bao tử của chúng ta.

Hấn quả là người ăn nói hoạt bát, không để cho người đối diện phải buồn tẻ, từ cung cách cư xử đến những cử chỉ đẹp mà hấn đã đối với Trân, càng lúc càng như chinh phục được tình cảm của Trân. Ánh mắt của Trân dành cho hấn nồng ấm và triu mến hơn.

Từ cái cách hấn kéo ghế cho Trân ngồi, đến việc hấn ân cần khuấy cho tan đường trong ly nước cho Trân cũng đủ làm cho Trân cảm thấy mến. Trông hấn điệu dàng làm sao khi hấn chọn từng cọng rau thơm cho vào bát bún của Trân, bàn tay hấn thật to nhưng lại thon thả không thô kệch.

Hấn cười rồi bảo Trân:

- Cô ăn đi!
- Anh vẫn thường làm như thế với bất kỳ ai đi chung với anh à?

Hấn dừng tay rồi thoáng cười:

- Sao thế? Cô không vừa ý sao?
- Không, chẳng qua tôi chưa gặp ai như anh, vừa kéo ghế cho tôi ngồi, vừa nhặt rau, khuấy nước ân cần lịch sự, tôi thấy cảm động.

- Ôi trời! Chỉ là một vài động tác cần có khi đi với phụ nữ mà cô đã vậy rồi. Chết! Cô thật dễ xiêu lòng.

- Thật là thế, bạn bè của tôi rất ít, người bạn thân nhất thì tôi thường phải nấu mì cho anh ấy ăn, bạn bè đếm trên ngón tay còn không đầy.

Hắn lắng nghe Trân không giấu cợt, không ơ hờ cái cách hắn nghiêng đầu, cái cách hắn hơi mím môi cười như khích lệ, như cảm thông và Trân không ngần ngại để giải bày thêm với hắn.

- Trông tôi ầu trĩ lắm phải không? Em gái tôi nó thường xuyên nói tôi như thế, tôi không có những tư tưởng mới, không phóng khoáng, lúc nào cũng như bà cụ non, anh thấy tôi giống không?

- Giống gì?

- Giống bà cụ non ấy!

- Làm gì có, cô đằm thắm nữ tính.

- Thật à? Trân đỏ mặt cười sung sướng. Chưa ai nói với tôi như thế đó.

- Thì tôi nè! Mà thôi, mặc thiên hạ nói gì thì nói, mình là mình không phải là ông A bà B là được rồi, đâu phải giống như thế này, giống như thế khác thì mới được, chỉ cần mình sống thoải mái vui vẻ là tốt rồi.

- Tôi cứ băn khoăn mãi, bởi vì không chỉ có một người, mà ai cũng nói thế về tôi.

- Nhưng tôi đâu có nói phải không?

Trân chớp mắt nhìn gã.

- Tôi nói thật, cô rất dễ thương, rất xinh xắn, cái hôm tôi gặp cô ngồi ăn cháo một mình, không cưỡng lại được nên mới đến làm quen với cô.

- Vậy ra không phải vì lúc đó không có bàn.

- Không, đó là cái cơ thôi, đêm đó cũng không phải là tôi đói bụng.

- Ủ ờ, tôi nhớ lại hôm đó anh gọi cháo nhưng anh không ăn.

- Phải rồi, giờ thì cô biết vì sao tôi muốn quen với cô rồi, bởi vì cô là cô không là ai khác.

Trân mỉm cười:

- Cảm ơn!
- Vì chuyện gì?
- Anh đã cho tôi một chút niềm tin.
- Không phải một chút!
- Ừm!

Trân gật đầu với ánh mắt khích lệ của hắn. Ngay lúc này Trân nghĩ Trân có thể nói hết mọi chuyện với hắn.

- Chết!

Hắn giật mình vì tiếng kêu hốt hoảng của cô:

- Có chuyện gì?
- Tôi phải về thôi, trễ quá rồi.

Trân nhớ là Châu còn để một số vật dụng ở nhà mình, mà lúc đi cô lại đem theo chìa khóa, giờ này buổi tiệc đó có lẽ đã tan. Chắc là Châu lo lắng đây, nếu không thấy cô ở nhà.

Hắn đưa Trân về đến đầu ngõ thì cho xe quay ra. Quả nhiên Châu vẫn còn chờ Trân ở ngoài cửa. Cô chau mày khi vừa thấy chị.

- Chị đi đâu vậy?

Trân mở khóa cửa vẫ lẫ:

- Chờ chị lâu không?
- Nửa tiếng rồi, tìm chị khắp nơi không thấy, em lật đật điện về nhưng chẳng ai nghe máy.
- Tao bỏ quên điện thoại ở nhà lúc đi mà hồi quá!
- Đang buổi tiệc chị bỏ đi cũng không nói với em một tiếng.
- Ra ngoài sân một chút, thấy chán quá nên đi dạo rồi... rồi đi luôn.
- Dở hơi không, đúng là...
- Chậc! Tao đã nói là tao không quen với những chỗ như thế mà mà cứ rủ tao đi.

- Hừ! Thật ra em định giới thiệu một người với chị, ai ngờ chị làm hỏng hết việc.

- Chậc! Có duyên thì ắt được, không duyên thì không được, thấy mày bận rộn xã giao quá nên tao để cho mày tự nhiên, sao vui không? Đạt mục đích chứ?

Châu cười:

- Cho là thế, em đã tìm được khu đất để xây khách sạn rồi, đó là khu nhà cho mướn, giờ chủ trọ họ có ý định lấy lại bán, đất đai đang có giá mà cho mướn vài trăm một tháng làm sao có kinh tế, có điều em phải nhờ bạn anh Thông nhúng tay vào mới được, ở đó toàn dân lao động, họ ở cũng lâu năm, giờ đuổi đi lấy lại đất cũng là một vấn đề, nếu như em lo được thì họ hứa sẽ để lại khu đất cho em.

- Người ta đang ở sao đuổi người ta đi được.

- Không được cũng phải được, chị à! Em đói bụng quá mình đi ăn cái gì đi chị.

- Hơ... Tao ăn rồi...

- Hồi nào?

- Thì hồi nãy đói quá tao ghé vào tiệm ăn tô phở.

- Thấy ghét không?

- Hay để tao nấu cho gói mì.

- Trời ơi, ai mà ăn mì gói, em chứ có phải ông Long của chị đâu.

- Vậy sao bây giờ?

- Không ăn thì cũng đi với em, chả lẽ em đi một mình.

Trần đành chịu, dù sao cũng là lỗi của cô bỏ về ngang khiến cho Châu lo lắng. May mà Châu không biết chuyện có người kéo cô về, chứ nếu biết Châu sẽ truy đến cùng cho coi, ai chứ nó là rắc rối chúa, mà thật ra mình cũng có biết gì về anh ta đâu chứ! Cả cái tên cũng không kịp hỏi. Mình đúng là đoảng, nói ra liệu có ai tin mình không? Lần sau mình phải hỏi tên anh ta trước mới được.

- Có chuyện gì mà chị cười một mình như vậy?

- Ồ không!

- Chị lúc này lạ lắm nghe.

Trân chột dạ:

- Lạ cái gì?

- Lạ đủ thứ, nè! Hay là anh Long cầu hôn với chị?

- Ôi! Trân nhăn mặt. Tào lao quá!

- Tào lao! Có phải lúc nãy chị đi ăn với anh Long không, còn vờ quên điện thoại để không bị ai quấy rầy nữa.

- Ừ! Toàn nói chuyện nhảm nhí, lúc nào cũng anh Long, làm cứ như chị mà không còn ai hết.

- A! Vậy là tự khai nhé! Thảo nào cứ chối anh Long đây đây.

Trân lờ lờ bị Châu nắm lấy trêu.

- Là ai nói đi, hôm nào dẫn em đi gặp mặt thử xem, anh ta ra sao, làm gì?

- Trời đất! Mà vừa thôi, lỡ có thật mà gặp mà chắc tao cũng giấu kỹ quá, có đi ăn không hay hết đời rồi?

- Đi chứ!

Bà Hoa nói với chồng khi thấy ông vừa tiễn khách ra về:

- Chuyện khu đất ở phía tây phải không?

Ông gật đầu:

- Ừ!

- Tôi đã nhờ người lo xong hết rồi!

Ông chau mày:

- Bà lo ra sao?

- Bồi thường, cho họ ít tiền di dời rồi thu hồi lại đất, tôi đã nói với địa chính rồi, giấy tờ cũng đã xong.

- Làm thế nào được?

- Sao không?

- Đất đó của ngoại thằng Lưu để lại, bà phải hỏi ý cậu Duy và lại dân ở đó đã lâu, nói đuổi là đuổi được sao. Họ toàn là dân lao động nghèo.

- Nhưng đất của chúng ta, bây giờ chúng ta thu hồi có gì là sai, tôi lấy lại rồi bán đi.

Duy lên tiếng:

- Chị Hai tính rồi chưa?

- Chị tính rồi, nếu bán được chị và em sẽ chia đôi, em thấy sao?

Duy nói:

- Em không có ý kiến, có điều thu hồi lại xem ra rất khó, đất ngoại cho người ta ở mấy chục năm, không có hợp đồng thuê hay mượn.

- Chúng ta có giấy tờ mà, chị cũng đã đăng ký sử dụng mấy năm trước.

- Sao chị làm được?

- Chậc! Có tiền thì sao lại không? Mình có giấy tờ mua bán tay lúc xưa, họ ở thì ở nhưng họ không có giấy tờ thì sao tranh cãi được!

- Không ổn đâu, em thấy khó lấy lại lắm, đất đai bây giờ khi người ta đã cư trú trên ba mươi năm chúng ta khó mà đòi lại.

- Chẳng có gì là khó, địa chính họ lo được cả, họ nắm luật ắt biết cách chỉ cần chúng ta bỏ tiền ra là xong.

- Thất đức lắm chị Hai, đuổi đi họ biết đi đâu.

- Em khéo lo bò trắng răng, chuyện của họ mặc họ, mình chỉ cần lấy lại đất là được, miếng đất đó có người hỏi rồi, là con dâu của bà Thủy, cô ta muốn mua nó để xây khách sạn, chị định không bán mà hùn hạp với cô ta.

Ông Hoa lắc đầu:

- Cô gái ấy còn nhỏ tuổi.

- Ông nói thế tôi không đồng ý đâu cứ người nhỏ tuổi là không biết làm ăn, thanh niên bây giờ họ giỏi lắm, tôi thấy chuyện làm ăn này có tương lai, chúng

ta có đất, cô ta bỏ vốn xây dựng cơ sở vật chất, nay mai làm ăn được chúng ra sẽ tính nữa.

Ông Hoa nhìn vợ. Bà cười rồi nói tiếp.

- Chúng ta nắm đằng cán, đất là của chúng ta, còn cô ta thì đem tiền bỏ vào ao người, ông yên tâm đi, tôi làm ăn tính toán có bao giờ thua.

Duy không mặn mòi lắm với câu chuyện của anh chị, anh đứng dậy cáo từ.

- Em về đây, chuyện làm ăn em không có hứng thú, chị làm gì thì làm.

- Được! Cậu cứ yên tâm, tiền vào tay chị chỉ có sinh sôi nảy nở thôi, cậu chỉ cần hưởng thụ là được rồi, cậu đồng ý, chị không để cậu thua thiệt đâu.

- Em biết chị em tính toán làm gì, chị làm gì thì làm, em chỉ cần ngày hai bữa cơm là được rồi.

Bà Hoa cười tít mắt vỗ vai em:

- Cậu khiêm tốn nhỉ, có khối người cầu được hai bữa cơm như cậu, này lo lấy vợ đi.

- Lấy ai?

- Thì con bé Lan con ông Hưng đó.

- Chuyện vợ con hạ hồi phân giải em chưa muốn.

- Ba mươi rồi còn gì, cỡ ba má còn sống thì đã lo cho cậu rồi, giờ ba má chết thì có chị, cậu không lấy vợ thì chị là người có lỗi với ba má không lo cho cậu.

- Em chưa gặp được người em thích, chuyện hôn nhân là quan trọng, em phải sống cả đời với họ, giờ chị nói lấy là lấy được sao? Bỏ đi!

Bà Hoa có ý giận:

- Nói tới là thế, thôi thì mặc cậu, chị không lo nữa.

Duy biết bà giận, anh quay lưng bỏ đi, đây không phải là lần đầu bà nói đến vấn đề vợ của anh. Anh vào nhà đóng cửa rồi ngả người trên ghế, lát nữa chị ấy lại sai thằng Hào lại sang gọi anh bây giờ, cái tính chị ấy dễ giận dễ quên. Từ khi cha mẹ mất còn lại hai chị em, chị ấy luôn lo lắng cho anh, tánh tình chị thẳng và nóng nhưng tốt bụng, cho nên tiền bạc tài sản cha mẹ để lại anh mặc cho chị quản, anh có một thân một mình nên cũng không phải tiêu xài bao nhiêu, chủ yếu chỉ để đi du lịch rong chơi và làm những điều anh thích.

- Anh Duy!

Duy nhìn ra thì thấy Lan bước vào, anh bật dậy mời cô vào nhà, vẫn như thường khi cô xuất hiện với mùi nước hoa sực nức phòng, chiếc quần tây màu mận chín và chiếc áo thun hoa bó sát người để lộ những đường cong hấp dẫn.

- Anh về lúc nào vậy?

- Mới về, em uống gì?

- Cho em ly nước lọc, hôm qua chị Hoa tổ chức tiệc tìm mãi không thấy anh!

- Ừ! Anh ghét những buổi họp hành, tiệc tùng đông người, vả lại hôm qua anh đi công chuyện, em lúc này thế nào?

Lan thở ra có phần dỗi:

- Nói chuyện với em mà anh lạnh như băng ấy toàn những lời khách sáo.

Duy đặt ly nước lên bàn khẽ nhếch môi cười:

- Thế em muốn anh nói thế nào?

- Em chả biết!

- Em khó chiều quá, trách anh lạnh mà hỏi muốn thế nào thì không nói, làm sao anh biết mà chiều.

- Vậy chứ anh nói chuyện với những cô gái khác thế nào?

- Cũng thế thôi, gặp cô bán thịt thì bảo cân cho mấy lạng thịt, gặp cô bán nước thì bảo cho xin ly đen đá.

- Em không đùa.

- Thì thôi!

Nói xong Duy nhún người nhìn Lan, thái độ của anh càng khiến cho Lan ảm ức, cô muốn giận dỗi bỏ về nhưng giận dỗi thì Duy không dỗ, còn bỏ về thì cô lại không muốn, vì cô đang muốn ở bên anh.

- Anh đưa em đi phố nhé!

- Làm gì?

- Thì đi ăn, đi uống, đi vũ trường.

- Được, nhưng không đi shop đâu nhé, anh chúa ghét đi theo mấy bà chọn lựa rồi mang xách linh tinh, chẳng ra thể thống đàn ông gì cả.

- Em biết! Em nhớ!

Lan vui mừng cuống cuống vì Duy nhận lời đi phố cùng cô, từ khi biết anh, yêu anh, chưa lần nào anh chủ động mời cô đi đâu, chỉ toàn là cô đề nghị, may là những lần từ chối của anh cũng không nhiều, vì yêu nên cô đã chịu nhiều ám ức nhưng lại không dám nói ra, vì cô biết cô chưa phải là người độc chiếm trái tim anh.

Duy kéo ghế cho Lan ngồi rồi đưa thực đơn cho cô chọn, Duy để mặc cho Lan lựa chọn, anh chỉ ngồi bên nhìn cô. Thật ra anh không phải không biết Lan có tình ý với anh, Lan không phải xấu, gia đình cũng khá giả, tuy nhiên anh chẳng có chút cảm giác nào với cô. Đi với cô chẳng qua anh không nỡ từ chối và lại đàn ông mà, ai lại không thích thấy có người si mê chiều lụy vì mình.

- Anh ăn món nướng nhé.

- Tùy em!

- Vậy em gọi một món nướng, một món hấp và thêm một ít món khai vị.

- Toàn là món anh ưa thích, sao em không gọi cho em.

- Anh thích là em thích.

- Thế thì anh không thích những món đó nữa.

- Em sẽ đổi theo ý của anh.

Duy bật cười:

- Đùa thôi! Em đừng khẩn trương thế.

Duy thoáng cảm động vì lời nói chân thành của Lan, ánh mắt si tình của cô khiến cho anh có chút bồi hồi.

- Em nói thật, em chỉ muốn được làm cái bóng của anh suốt đời.

Duy khẽ chau mày, anh không thích mình đâm ra ngớ ngẩn trước Lan, anh quay ra ngoắc người tiếp viên, để cắt ngang cái cảm giác lúng túng mà Lan gây ra cho anh. Bên kia bàn tiếng thở dài của Lan nhẹ nhẹ vang lên. Tất cả những lời thương nhớ muốn bày tỏ cùng anh chột nghẹn ngang trong lồng ngực, cô cúi mặt tủi hờn im lặng, không khí chột tẻ nhạt, vừa lúc thức ăn được đem ra, Duy tiếp thức ăn cho cô, cả hai lặng lẽ ngồi ăn.

- Em ăn thêm!
- Không!
- Vậy thì chúng ta về!
- !!!

Chiếc xe lao nhanh ra đường Lan chợt bật khóc sau lưng Duy. Anh giâm bót tay ga rồi nghĩ sao lại cho xe lao nhanh hơn, căn nhà của Lan đã hiện ra ở phía trước, anh chống xe và Lan thì vẫn gục vào lưng anh nức nở.

- Nếu như đi với anh không vui thì đừng đi nữa!

Lan choàng tay ôm chầm lấy vòng lưng rắn chắc của anh kêu lên:

- Không!
- Anh không thích em làm cho anh bối rối mà anh thì không hiểu vì sao anh ghét cái cảm giác này.

- Em xin lỗi.

- Nếu em vui thì đừng gặp anh nữa.

- Em xin lỗi, em sẽ không thế nữa, chẳng qua vì em thấy mình thật vụng về, không biết cách làm cho anh yêu em.

- Lan này!

- Anh đừng nói, em xin anh hãy cho em thời gian, em sẽ cố, em biết tình yêu không phải ngày một ngày hai là có, em không phải là người con gái đem đến tiếng sét ái tình cho anh, cho nên em phải tự tạo cơ hội cho mình, em yêu anh, em biết là anh cũng biết điều đó.

- Phải! Duy thở ra đáp. Anh biết em có tình cảm với anh, tuy nhiên anh chưa nghĩ đến chuyện yêu ai, chúng ta sẽ là bạn, em hiểu không, anh không thích phải vướng mắc vào chuyện hẹn hò yêu đương nếu vui thì đến với nhau, đi ăn, đi chơi anh không từ chối, hôm nay em làm cho anh thấy như mình có lỗi, anh không thích cảm giác này, em vào nhà đi hôm nào ta gặp lại.

Duy nói rồi cho xe nổ máy lao đi, làn gió do lực của chiếc xe tạo ra tạt vào mặt Lan nghe tê tái. Nước mắt của cô lại chảy dài trên má.

- Lan!

Lan bần thần nhìn lại:

- Mà đến bao giờ vậy?
- Từ nãy giờ, sao mà lại khổ thế.

Lan nấc lên gục vào vai bạn:

- Tao không biết nữa?
- Ứ hự! Trinh thờ dài vồ về bạn.
- Đừng khóc nữa, nếu khổ thế thì đừng yêu làm gì, anh ta nào có trân trọng mày đâu!

- Nhưng tao cần anh ấy, tao không thể không có anh ấy, mà biết không tao đã cố gắng làm tất cả để được anh ấy quan tâm, tao đã bỏ cả sự tự trọng sĩ diện của tao, có phải vì thế mà anh ấy khi dễ tao, coi thường tao.

- Mà chỉ làm cho anh ta chán mày thêm.
- Trinh!
- Tao nói thật, mày quên anh ta đi. Đâu phải chỉ có anh ta là đàn ông mà làm gì phải lụy vì một kẻ không trân trọng mày.
- Tao đã khổ mày còn vui dập tao.

- Đã hai năm rồi, tao cũng thấy chán cho mày, thời gian không chờ ai cả, mày nhìn đi, mày đeo đuổi cái không thuộc về mày, bỏ phí biết bao thời gian, đến khi nhìn lại mày chẳng còn gì cả, tình yêu không, tuổi trẻ không, nhan sắc không! Chẳng lẽ mày chờ đến lúc nhận thiệp cưới của anh ta mà mới chịu bỏ cuộc.

- Đừng nói nữa! Tao không thể xa anh ấy.
- Tao hết thuốc chữa mày rồi!
- Trinh nếu mày còn xem tao là bạn mà phải giúp tao chinh phục anh ấy.
- Tao!
- Phải! Lúc xưa tại sao Phú lại yêu mày, đàn ông họ thích gì ở phụ nữ nhất, mày hãy chỉ cho tao đi.

Trình lắc đầu thương hại Lan, trông Lan khổ sở cô cũng không đành lòng mắng cho Lan thêm mấy câu, mặc dù cô đang rất muốn vì giận Lan.

- Thôi được, tao nhìn mày mà thấy đau lòng, vào nhà lau mặt rồi có gì hãy nói sau.

- Tao không muốn vào đó, một mình tao với căn phòng lạnh lẽo như một nấm mồ, đôi khi tao chỉ muốn chết cho xong.

- Vậy thì sang tao chơi.

- Có được không?

- Được, mặc dù ở chung nhà nhưng khu phòng dành cho vợ chồng tao có cửa riêng đi như một khu riêng biệt, chỉ trừ khi ăn cơm thì mới vào gian nhà lớn họp mặt, yên tâm đi! Hôm nay anh Phú lại đi xa không có ở nhà với tao, tha hồ cho hai đứa mình tâm sự.

- Ừ! Vậy tao sang mày.

Trình đưa Lan về nhà thì đã khuya, vì cả hai còn đi dạo một vòng ngoài phố. Trình đưa bạn vào phòng ngủ của hai vợ chồng rồi soạn áo ngủ cho Lan.

Căn phòng sơn trắng với những bức rèm màu hồng phấn, cái màu mà Trình rất thích, chiếc giường ngủ thật rộng trải ra in hoa văn bằng sa tanh trông rất gợi cảm, trên bức tường là tấm ảnh cưới của Trình và Phú, bức ảnh thật lớn cả hai cười rạng rỡ, mặt ánh lên vẻ hạnh phúc sáng ngời.

- Uống sữa nhé?

Lan lắc đầu:

- Không!

- Anh Phú lúc nào cũng bắt tao uống một ly sữa tươi trước khi đi ngủ.

Trình nhắc đến chồng thì ánh mắt lại mơ màng, cô say sưa kể.

- Mặc dù anh ấy thường vắng nhà nhưng tao không cảm thấy cô đơn, anh ấy luôn nghĩ đến tao, sau chuyến đi đều mua quà về tặng tao, anh ấy ga lăng và dịu dàng, anh ấy rất yêu tao.

- Tao cũng nhận thấy điều đó qua vẻ mặt hạnh phúc của mày.

- Tao không có ý làm cho mày tủi, tao...

Lan cười lắc đầu gạt đi:

- Tao mừng vì thấy mày được hạnh phúc, điều đó không ai có thể tranh giành mà có, tất cả phải nói đến số mạng.

Trình an ủi bạn:

- Rồi mày cũng hạnh phúc, chẳng qua vì nó đến muộn một chút thôi.

- Phải! Cám ơn mày.

- Thôi ngủ đi!